

LEF

LEF (*Levyi Front Iskusstva* – Taiteen vasen rintama) syntyi Moskovassa vuoden 1922 lopulla. Ryhmä koostui pitkälti entisistä futuristeista ja LEFiä voidaankin monessa mielessä pitää kubo-futurismin henkisenä perillisenä. Myös he pitivät itseään ainoina todellisina radikaalin vasemman taiteen edustajina, mihin he liäsivät nyt uuden epiteetin ”vallankumouksellinen”.

LEFin yhteistyöhalusta huolimatta uusi valtiovalta suhtautui ryhmään varauksella, ja he kohtasivat jatkuvasti hankaluuksia lyhytikäiseksi jääneen nimikkolehden (1923–1925) julkaisemisesa. *LEF*-lehden edeltäjänä voidaan pitää Petrogradissa julkaistua futuristista *Iskusstvo Kommuny* (Kommuunin taide) -julkaisua. Osittain muiden julkaisukanavien puutteen takia *LEFistä* tuli radikaalin avantgarden tärkein äänitorvi, ja sen sivuilla esiintyi laaja kirjo 1920-luvun näkyviä venäläisiä taiteilijoita, usein riippumatta siitä kokivatko he itsensä osaksi LEFiä vai eivät.

LEFin nimellisenä johtohahmona toimi 1920-luvulla maineensa huipulla ollut Majakovski, mutta käytännössä ryhmän toimintaa organisoiti teoretikkona ja kriitikkona tunnettu Osip Brik. Majakovski ja Brik olivat olleet keskeiset henkilöt myös *Iskusstvo Kommuny* -lehden takana, ja vallankumouksesta lähtien he yrittivät yhdistää futuristit uudelleen. Muita ryhmän jäseniä olivat mm. kirjailijat Nikolai Asejev, Aleksei Krutšonyh, Viktor Šklovski, Sergei Tretjakov ja Nikolai Tšužak sekä kuvataiteilijat Aleksandr Rodtšenko, Ljubov Popova ja Varvara Stepanova. Lehdessä julkaisivat kirjoituksiaan myös kriittisesti LEFiin asen-

noituneet konstruktivistit, elokuvaohjaajat Sergei Eisenstein ja Dziga Vertov sekä monet johtavat modernistikirjailijat, kuten Boris Pasternak ja Isaak Babel.

Varsinkin aluksi LEFiä kiinnosti teoriaa enemmän organisatorinen rooli taide-elämässä. Taiteellisesti LEF jatkoi pitkälti siitä mihin kubofuturismi oli jäänyt, mutta futuristinen poetiikka sai nyt ideologisen motivoinnin. Utopiasta ja uuden ihmisen, ideaali-proletaarin, luomisesta oli tullut osa virallista ideologiaa, ja LEF oli enemmän kuin halukas ottamaan osaa tähän projektiin. Heidän mukaansa uusi kommunistinen yhteiskunta tuli rakentaa futurismin esteettisten näkemysten mukaisesti. LEF julisti ”maun diktatuurin”, pyrki vaikuttamaan suoraan uuden yhteiskunnan rakentamiseen ja oli yksi määrätietoisimmista vasemman laidan taideteorian kehittäjistä. Uudessa yhteiskunnassa marxilaisen estetiikan tuli toimia keskeisenä yhteiskuntaa organisoivana periaatteena.

LEF yritti kehittää marxilaista taideteoriaa ja kääntyi aktiivisesti formalismin puoleen, johon futurismilla oli alusta lähtien ollut symbioottinen suhde. Vaikka yhteistyö jäi lopulta vähäiseksi, monet LEFin keskeiset teesit nojautuivat formalismin näemyksiin. Formalistinen metodi nähtiin kirjallisuuden tutkimisen avaimena ja kirjailijan ammattitaidon saavuttamisen edellytyksenä. Kirjailijan tuli olla ”kielen insinööri”, osa kollektiivia, työläinen siinä missä muidenkin yhteiskunnan rakentajien. Runoudessa tämä näkyi mm. lyyrisen minän häivyttämisenä. Runouden tuli olla muun kirjallisuuden lailla kollektiivisen tahdon äänitorvi. Formalisteista poiketen LEF näki taiteella ensisijaisesti utilitaristisen merkityksen, mistä ”agit-prop” eli usein julistemuodossa julkaistu iskevä propagandarunous oli yksi ääriesimerkki. Kuitenkin myös näennäisesti muotoon keskittyvän zaumin funktio tunnustettiin kielen rajojen koettelijana ja yleisön vastaanottokyvyn uudistajana. Futurismin peräänkuuluttamasta ”uuden kielen” luomisesta oli tullut polttavan ajankohtainen ongelma

uudenlaisten sosiaalisten realiteettien keskellä. Kielellisiä kysymyksiä silmälläpitäen LEF myös rohkaisi erilaisiin 1920-luvulla neuvostoproosaa hallitseviin genrekokeiluihin.

Vaikka LEF keskittyi kirjallisuuteen, heidän uuden yhteiskunnan rakennusohjelmansa vaati koko kulttuurikentän huomioimista. Kuvataiteessa funktionaalisuudesta tuli avainsana. Muotoilusta ja graafisesta suunnittelusta tuli tärkeimpiä taide-
muotoja, sillä ne vaikuttivat suoraan ihmisten arkeen. Julisteen oletettiin korvaavan maalaustaiteen. Elokuvalle nähtiin poikkeuksellisen korkea yhteiskunnallinen merkitys sen propagandamahdollisuuksien vuoksi, ja esim. Eisensteinin vaikutusvaltaiset näkemykset montaaasista ja ”emootioiden uudelleenjärjestämisestä” sopivat hyvin LEFin ohjelmaan.

LEFin teoreettiset näkemykset kohtasivat käytännön kuitenkin vain paikoin. Neuvostoyhteiskunnan muuttuvien realiteettien keskellä ja alkuinnostuksen laantuessa LEF pyrki etäännyttämään vähitellen alkuperäisistä visioistaan. Samalla, osittain ulkoisen paineen alla, LEF alkoi myös yhä tietoisemmin irtisanoutua futuristisista juuristaan. Kun ryhmän jäsenet eivät enää saaneet lupaa jatkaa *LEF*-lehden julkaisua, he muokkasivat teoreettiset lähtökohtansa uuteen, järjestelmällisempään muotoon, ja onnistuivat perustamaan *Novyi LEF* (Uusi LEF, 1927–1928) -lehden. Uusi lehti irtisanoutui fiktiosta ja alkoi julistaa faktakirjallisuuden (*literatura fakta*) periaatetta. Dokumentarismien keinoin he halusivat kiinnittää huomiota yhteiskunnallisesti tärkeisiin ilmiöihin. Fiktio oli ollut sopiva taidemuoto silloin kun taiteilijat olivat eristettyjä yhteiskunnallisesta prosessista. Nyt vallankumouksen jälkeen elämän ja taiteen välinen kuilu täytyi kuroa umpeen ja taiteilija kytkeä osaksi uuden elämän rakentamista. Avainsanoina tässä toimi ”sosiaalisen tilauksen” mukaisesti määrittävä ”faktan fiksaatio ja montaasi”. Monet ryhmän keskeiset jäsenet kuitenkin kokivat uuden LEFin periaatteet liian dogmaattisina ja rajoittavina, ja pian Majakovskin ja Brikin lähdön jälkeen LEF hajosi. Vie-

lä vuonna 1928 LEFin avainhenkilöt yrittivät organisoida uutta avantgarderyhmää nimellä REF (*Revolutsionnyi Front Iskusstva, Vallankumouksellinen Taiteen Rintama*), mistä ei kuitenkaan tullut mitään. Julkisen avantgarden aika oli tullut Neuvostoliitossa päätökseen.

On myös hyvä muistaa, että juuri LEF oli ensimmäisiä dogmatismien, suvaitsemattomuuden ja kirjallisuuskritiikin peräänkuuluttajia Neuvostoliiton kirjallisuushistoriassa. Nämä periaatteet muuttuivat pian osaksi arkipäivää, joskaan eivät futurismin vaan ”sosialistisen realismin” nimikkeen alla.

Mika Mihail Pylsy

MINKÄ PUOLESTA LEF TAISTELEE? (1923)

Vuosi 905. Sen myötä reaktio. Reaktio laskeutui yksinvaltiutena ja kaksinkertaistettuna kauppiaan ja tehtailijan sortotoimin.

Reaktio loi taiteen ja arkielämän kaltaiseksi ja makunsa mukaan. Symbolistien (Belyi, Balmont), mystikkojen (Tšulkov, Gippius) ja sukupuolipsykopaattien (Rozanov) taide loi poro-porvareitten ja kaduntallaajien arkielämän.

Vallankumoukselliset kohdistivat iskunsa kohti olemisen tapaa, taide nousi vastarintaan suunnatakseen iskunsa kohti makua.

Ensimmäinen impressionistinen välähdys vuonna 1909 oli *Tuomariloukku*-antologia. Välähdystä puhallettiin suuremmaksi kolme vuotta. Kunnes se puhallettiin futurismiksi.

Ensimmäinen futuristikirja oli *Korvapuusti yleiselle maulle* (vuosi 1912 – Burljuk, Kamenski, Krutšonyh, Majakovski, Hlebnikov).

Vanha yhteiskuntajärjestys arvotti oikein huomisten dynamiittinheittäjien laboratorion.

Sensuuri vastasi futuristeille päitä katkomalla, kieltämällä esiintymisiä, haukkumalla lehdistöä ja ulvomalla.

Kapitalisti ei tietenkään koskaan ryhtynyt raippojemme, säkeidemme, säleidemme, indeksipilkkujen mesenaatiksi.

Ympäröivä eparkiaalinen arki pakotti futuristit ärsyttämään keltaisilla puseroilla, kasvomaaleilla.

Nämä hieman ”akateemiset” taistelukeinot olivat tulevien mittojen ennakointia, niillä ajettiin pois mukaan hypänneet esteetit (Kandinski, ”ruutusotilaat” yms.).

Sen sijaan ne, joilla ei ollut mitään menetettävää, liittyivät futuristeihin tai verhoutuivat futurismin nimeen (Šeršenevitš, Igor Severjanin, ”Aasin häntä” yms.).

Futuristinen liike, jonka johdossa oli vain vähän politiikan kanssa tekemisissä olevia taiteilijoita, sai hetkittäin anarkistisia sävyjä.

Tulevaisuuden ihmisten vierellä kulkivat itseään nuorentaneet vasemmiston lipun alla esteettistä mätäänsä peitellen.

Vuoden 1914 sota oli ensimmäinen koettelemus yhteiskunnalliselle toiminnalle.

Venäläiset futuristit irrottivat lopullisesti siteensä Marinettin poeettiseen imperialismiin vihellettyään hänet ulos jo Moskovan-vierailun aikana.

Ensimmäisinä ja ainoina venäläisessä taiteessa futuristit peitivät sotalaulajien rämpytyksen (Gorodetski, Gumiljov yms.) ja kirosivat sodan, taistelivat sitä vastaan taiteen koko asearsenaalilla (Majakovskin *Sota ja rauha*).

Sota pani alulle futurismin puhdistuksen ("Ullakko" halkesi kahtia, Severjanin lähti Berliiniin). Sota sai kääntämään katseet kohti huomisen vallankumousta (*Pilvi housuissa*).

Helmikuun vallankumous syvensi puhdistusta jakaen "futurismin" oikeaan ja vasempaan laitaan. Oikeistosta tuli demokraattisten ihanuuksien kaikukoppeja (heidän sukunimensä löytyvät puhelinluettelosta). Vasemmisto, lokakuun odottajat, ristittiin taiteen bolševikeiksi (Majakovski, Kamenski, Burljuk, Krutšonyh).

Tähän futuristiryhmään hyppäsivät mukaan ensimmäiset tuottajafuturistit (Brik, Arvatov) ja konstruktivistit (Rodsženko, Lavinski).

Heti ensiaskeleista lähtien, vielä Kšesinskajan palatsissa, futuristit yrittivät päästä sopuun työläiskirjailijoiden kanssa (tuleva *Proletkult*), mutta nämä kirjailijat kuvittelivat (asiapohjalta), että vallankumouksellisuus rajoittuu pelkästään agitaatioon ja pysyttelivät muodon tasolla täysin reaktionisteina voimatta mitenkään hitsautua kiinni meihin.

Lokakuu puhdisti, muotoili ja uudelleenjärjesti. Futurismista tuli taiteen vasen rintama. Siitä muotouduimme "me".

Lokakuu opetti työllä. Jo 25. lokakuuta me tartuimme työhön. On ymmärrettävää, että pakenevan intelligentsian kantapäiden vilkkuessa meiltä ei kyselty esteettistä vakaumusta.

Meidän toimestamme syntyivät tuolloin vallankumoukselliset *Izo, Teo ja Muzo*; me johdimme opiskelijat akatemioiden valtakseen.

Organisointityön lisäksi me teimme ensimmäiset lokakuun aikakauden taiteelliset luomukset (Tatlinin *Kolmannen internationaalinen muistomerkin*, Meyerholdin ohjaaman *Buffomysteerin*, Kamenskin *Stenka Razinin*).

Me emme pelehtineet estetiikan kanssa vaan työstimme teoksia itseihailun vallassa. Kertyneet keinot käytimme agitaatiotaiteellisiin töihin, joita vallankumous vaati (*ROSTAn* plakaatit, pakinat yms.).

Agitaatiomielessä perustimme *Kommuunin taiteen* ja kiersimme tehtaita ja tuotantolaitoksia keskustelutilaisuuksia ja lausuntoja järjestäen.

Meidän näkemyksemme saivat työläisyleisön. Viipurin kunta organisoii *komfutin*. Taiteellinen liikehdintä oli osoitus organisaatiokyvystämme, kun pystytimme vasemman taiteen linnakkeita läpi Venäjän. Tämän kanssa samanaikaisesti kulki Kaukoidän tovereidemme toiminta (*Tuotanto*-lehti), joka teoreettisesti vakuutti liikkeemme sosiaalisesta tilauksesta, yhdenmukaisuudestamme lokakuun vallankumouksen kanssa (Tšuzak, Asejev, Palmov, Tretjakov).

Kaikkinaisten vainojen kohteena *Tuotanto* kantoi harteillaan vastuun taistelusta uuden taiteen puolesta VKI:n ja Siperian rajojen sisällä. Vähitellen pettyen Neuvostovallan kaksiviikkoiseen olemassaoloon akateemikot alkoivat yksitellen ja joukoissa kolkuttaa Narkomaattien ovia. Tahtomatta riskeerata antamalla heille vastuullisia tehtäviä Neuvostovalta luovutti heille kulttuuriset ja valistukselliset nurkkaukset. Näistä nurkkauksista käsin alkoi vasemman taiteen häirintä, minkä loistavana päätöksenä oli *Kommuunin taiteen* sulkeminen.

Valtiovalta, jonka huomio keskittyi rintamaan ja sekasortoon, kiinnitti vain vähän huomiota esteettisiin kinasteluihin yrittäen lähinnä estää kotirintamaa mekastamasta liikaa ja takoen meihin

järkeä kunnioituksesta ”nimekkäitä” kohtaan.

Nyt meillä on hengähdystauko sodasta ja nälänhädästä. Lefin täytyy demonstroida Venäjän sosialistisen federatiivisen neuvostotasavallan taiteen panoraama, hahmottaa perspektiivi ja ottaa siinä itselleen kuuluva paikka.

Venäjän SFNT:n taide 1. helmikuuta vuonna 1923.

- I Proletaaritaide. Osa ryhtyi nomenklatuurakirjailijoiksi riivaten lukijoita kansliakielellä ja toistellen poliittisia fraaseja. Toinen osa puolestaan päätyi akatemiaan, joka vain nimien osalta muistutti vallankumouksesta. Kolmas – paras osa – uudelleen koulututtuu vaaleanpunaisten andreibelyjen jälkeen meidän töidemme varassa, ja me uskomme, että jatkossa he tulevat kulkemaan riveissämme.
- II Virallinen kirjallisuus. Taideteoriassa jokaisella on oma mielipide: Osinski kehuu Anna Ahmatovaa, Nikolai Buharin Pinkertonia. Käytännössä lehdet suorastaan välkehtivät masapainosnimiä.
- III ”Uusin” kirjallisuus (Serapion-veljet, Boris Pilnjak jne.) omaksuu ja sekoittaa meidän taiteelliset keinomme maustaen niitä symbolisteilla ja painavalla kunnioituksella sekä totuttaa yleisöä kevyeen nep-lukemistoon.
- IV Virstanpylväiden vaihto. Lännestä uhkaa tulla valistuneita merkittävyksiä. Aleksei Tolstoi puhdistaa koottujen teostensa valkoista ratsua voittoa Moskovan-vierailua varten.
- V Lopulta idyllisen perspektiivin murtavat yksinäiset vasemman taiteen edustajat eri nurkissaan. Yksilöt ja ryhmät (*Inhuk, Vhutemas, Meyerholdin Gitis, Opojaz* jne.). Osa yrit-

tää itse kääntää raskasta vielä kyntämätöntä maata, kun taas osa vielä viilaa vanhan maailman kahleita poikki.

Lefin täytyy kerätä yhteen vasemman laidan voimavarat. Lefin täytyy katsastaa rivistönsä, luopua mukaan tarrautuneesta menneestä aineksesta. Lefin täytyy yhdistää rintamansa menneen räjäyttämiseksi, jotta se saa niskalenkin tapellessaan uudesta kulttuurista.

Me emme aio ratkaista taidekysymyksiä myyttisen, tähän asti ainoastaan ideatasolla toimineen vasemman rintaman enemmistön avulla, vaan tositoimissa, ryhmittymämme toimeenpanevan elimen avulla, joka johtaa vuosi toisensa jälkeen vasenta laitaa ja ohjaa sitä aatteellisesti.

Vallankumous on opettanut meille paljon.

Lef tietää:

Lef tulee:

Lokakuun vallankumouksen valtausten varmistamiseksi ja vahvistaakseen vasemman laidan taidetta Lef agitoi vielä kommunin ideologiaa ja näyttää samalla taiteelle tien kohti huomista. Lef agitoi taiteellaan massoja keräten heihin organisoituneen voimavaran.

Lef varmistaa teorioitaan käytännön taiteella nostoen sen ylimmälle pätevyyden portaalle.

Lef taistelee taiteen = elämän rakentamisen puolesta.

Emme vaadi itsellemme vallankumouksellisen taiteen yksinoikeutta. Selvitetään se taistelussa.

Uskomme olevamme oikealla tiellä; todistamme sen agitatiolla ja teoin. Me todistamme: olemme varmallalla polulla kohti tulevaa.

KENEEN LEF PUREUTUU? (1923)

Vallankumous siirsi kriittisen tuotantomme näyttämöä.

Meidän täytyy tarkistaa taktiikkaamme. ”Puškin, Dostojevski, Tolstoi ym., ym. on heitettävä yli laidan Nykyajan Höyrylaivasta” oli mottomme vuonna 1912 (esipuhe *Korvapuustiin yleiselle maulle*).

Klassikot oli kansallistettu. Klassikoita arvostettiin ainoana lukemistona. Klassikoita pidettiin järkkymättömänä, absoluuttisena taiteena.

Klassikot painoivat alas kaikkea uutta patsaittensa kuparilla ja koulukuntiansa traditiolla. Nyt 150 miljoonalle klassikot ovat tavallisia oppikirjoja.

Mikäpä siinä, nyt me voimme jopa toivottaa nämä kirjat tervetulleiksi siinä missä mitkä tahansa muutkin teokset. Lukutaidottomat voivat niiden avulla opiskella lukemaan, ja meidän täytyy vain määrittää oikea historiallinen näkökulma niihin.

Mutta me taistelemme kaikin voimin sitä vastaan, että kuoleiden kirjailijoiden menetöt otetaan käyttöön jälleen tämän päivän taiteessa. Me taistelemme näennäisymmärrettäviä metodeja vastaan, arvonsa tuntevien esikuvaa vastaan, nuoriksi tekeytyvien kirjojen pölyisiä, klassisia ajatuksia vastaan.

Aikaisemmin me vastustimme porvariesteettien kehuja ja työnsimme ”kauhistuen ylpeältä otsaltamme Teidän surkean saunavihtaseppeleenne”.

Nyt me otamme ilolla vastaan kerrassaan arvokkaan kunnian lokakuun jälkeisessä maailmassa.

Mutta iskemme kumpaankin kylkeen

niitä, jotka ilkein aikein ja ideologinen elvytys mielessään antavat vanhalle rihkamalle tärkeän roolin vielä tänään,

niitä, jotka saarnaavat luokattoman ja yleisinhimillisen taiteen puolesta,

niitä, jotka vaihtavat taiteellisen työn dialektiikan ennustajien ja pappien metafysiikkaan.

Me iskemme vain toiseen estetiikan kylkeen

niitä, jotka sokeina ja vain politiikkaan perehtyneinä esittävät mummoiltaan perittyjä traditioita kansan tahtona,

niitä, jotka pitävät vaikeaa taiteellista työtä lomamatkana,

niitä, jotka korvaavat väistämättömän maun diktatuurin perustuslakia säättävän kokouksen motolla yleisestä ja yksinkertaisesta ymmärrettävyydestä,

niitä, jotka jättävät taiteellisen porsaanreiän idealistisille vuodatuksille ikuisuudesta ja sielusta.

Aiempi mottomme oli ”seisoa ’me’-sanana lohkareella keskellä vihellystä ja suuttumusta”.

Nyt me odotamme ainoastaan esteettisen toimintamme oikeaksi tunnustamista ja haihdutamme ilomielin taiteen piskuisen ”me”-sanana kommunismin jättiläismäisen ME-sanana tieltä.

Mutta puhdistamme vanhan ”me”-sanamme niistä, jotka yrittävät muuttaa taiteen vallankumouksen oscarwildeläiseksi ”taidetta taiteen vuoksi” -hekumaksi, kapinaksi kapinan vuoksi –

niistä, jotka ottavat vallankumouksen estetiikasta ainoastaan satunnaiset kosmeettiset taistelukeinot,

niistä, jotka rakentavat taistelumme virstanpylväät uudeksi kaanoniksi,

niistä, jotka ratsastavat eilispäivän julistuksillamme yrittäen imeltyä harmaahapsisen kokeellisuden vaalijoiksi ja etsien rauhoittuneille pegasoksilleen kotoisaa kahvilatallia,

niistä, jotka roikkuvat hännillä jääden tasaisesti viisi vuotta jälkeen ja keräten nuorentuneen akatemian kuivuneita marjoja pensaista, jotka olemme hävittäneet.

Taistelimme vanhaa elämäntapaa vastaan.

Taistelemme sen jäänteitä vastaan myös tänään.

Taistelemme niitä vastaan, jotka vaihtoivat kotirunouden kotikommuunirunoudeksi.

Ennen kamppailimme porvarishärkien kanssa. Shokeerasimme pukeutumalla keltaisiin takkeihin ja maalaamalla naamamme.

Nyt taistelemme neuvostoriveissä näiden sonnien uhreja vastaan.

Aseitamme ovat esimerkki, agitaatio ja propaganda.

KETÄ LEF PELOTTELEE? (1923)

Meille itsellemme.

Toverit Lefissä!

Me tiedämme olevamme vasemman rintaman taiteen mestareita, nykytaiteen parhaita työläisiä. Ennen vallankumousta me keräsimme varmimmat kaavat, hienostuneimmat teoreemat, kekseliäimmät formuloinnit uuden taiteen muodosta.

On selvää, että porvariston limainen maapallomaha oli kehno rakennustyömaa.

Vallankumouksessa keräsimme useita totuuksia, opiskelimme elämää, saimme tulevaisuuden rakennustyömaalla vuosisatojen todellisimman tehtävän.

Sodan ja vallankumouksen rytinän järjyttämä maaperä on hankala perusta suurille hankkeille. Autoimme vallankumouksen päiviä vakiintumaan, piilotimme kaavat hetkeksi kansioihin. Enää ei porvariston maapallomahaa ole olemassa.

Vallankumouksessa lakaisimme pois kaiken vanhan ja raivasimme samalla kentän taiteen rakennustyömaalle.

Maanjärjystä ei ole.

Verellä sementoitu Neuvostoliitto seisoo vakaana.

On aika tarrata kiinni suurempaan.

Vakava asennoituminen itseemme on ainoa vankka pohja työllemme.

Futuristit!

Teidän ansionne taiteessa ovat suuria, mutta älkää luulko-kaan elävänne eilisen vallankumouksellisuuden koroilla. Näyttäkää tämän päivän työllänne, ettei räjähdyksemme ole älymystön epätoivoista kiljuntaa vaan taistelua, työtä rinta rinnan kaikkien kommuunin puolustajien kanssa.

Konstruktivistit!

Varokaa alkamasta taas yhdeksi esteettiseksi koulukunnaksi. Pelkkä taiteen konstruktivismi on täysi nolla. Kysymys on koko taiteen olemisen tavasta. Konstruktivismista täytyy tulla koko elämän ylin formaali insinööristö. Pastoraalisovitusten konstruktivismi taas on täyttä soopaa. Meidän ideoidemme täytyy kehittyä tämän päivän pohjalta.

Tehtailijat!

Varokaa ryhtymästä muotoilija-artesaaneiksi. Työläisiä opettaessanne oppikaa työläisiltä. Jos alatte sanella huoneistanne esteettisiä käskyjä tehtaalle, teistä tulee pelkkiä tilaajia. Teidän koulunne on tehdas.

Opojailaiset!

Formalistinen metodi on taiteentutkimuksen avain. Jokaisen kirppusäkeen täytyy päätyä tutkijan kohteeksi. Mutta varokaa kirppujen metsästystä tyhjiössä. Vain sosiologisen taiteentutkimuksen rinnalla työstänne tulee paitsi kiinnostavaa, myös tarpeellista.

Oppipojat!

Varokaa esittämästä oppimattomia satunnaisia vinoutumia innovaatioina, taiteen viimeisinä oivalluksina. Diletanttien koikeilut ovat kuin kanankoivilla kulkeva höyryveturi. Vain ammattitaidossa piilee oikeus luopua vanhasta.

Kaikki yhdessä!

Siirtyessänne teoriasta käytäntöön pitäkää mielessänne ammattitaito ja pätevyystaso.

Nuoriso, jolla riittää voimia suuriin koitoksiin, harrastaa hölynpölyä ja se on heikkotahtoisten akateemikoidenkin yrityksiä kammottavampaa.

Lefin mestarit ja oppipojat!

Nyt ratkaistaan olemassolomme kysymys. Suurinkin idea menehtyy ellemme muotoile sitä taidolla.

Taidokkaatkin muodot jäävät mustiksi langoiksi mustaan yön herättämään mielipahaa ja ärsyttämään niihin kompastele-

via, ellemme hyödynnä niitä tämän päivän – vallankumouksen päivän – vaatettamiseen.

Lef vartioi.

Lef on kaikkien keksijöiden turva.

Lef vartioi.

Lef heittää pois kaikki jähmettyneet ja estetisoituneet haalijat.

Suomentanut Mika Mihail Pyly